

Kloštrski

e-podlistek

NEFORMALNI OBČASNIK JULIJ 2011 ŠT. 5

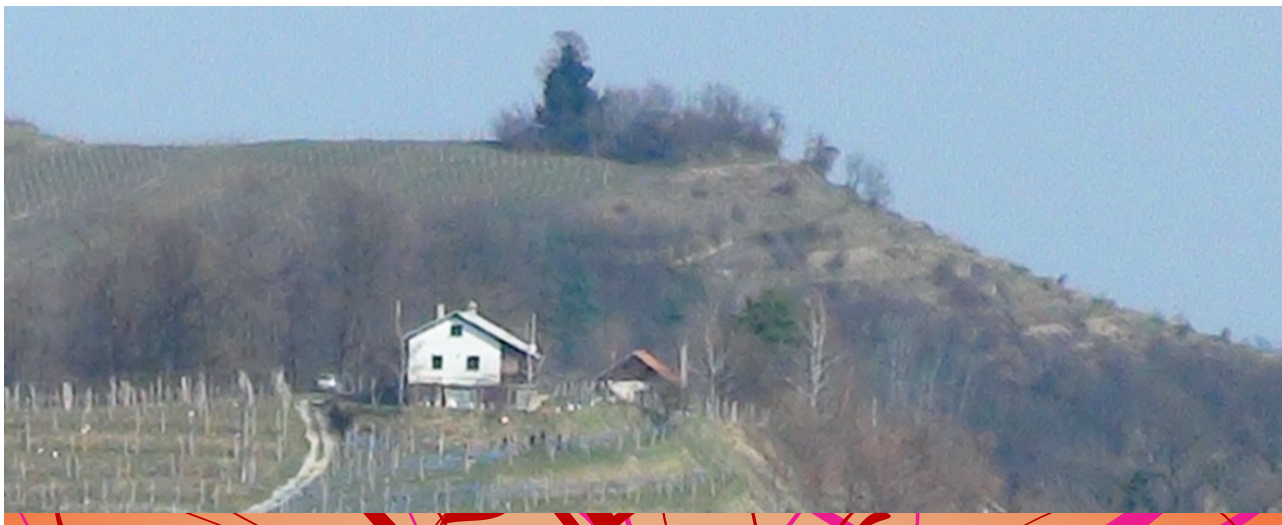
Bobnjarjevo vino, suho drevo in čarovnice

Bilo je lepo in vabljivo nedeljsko popoldne, ko ni bilo kaj pametnega početi. Takih nedeljskih popoldnevov res ni veliko, a tisti je bil tak. Pri kosilu predlagam g. Janezu kratek »skok« na Hrvaško. Kadar mi rečemo »na Hrvaško«, to pomeni zapeljati se k Ivanu v Krpec. G. Janez je to takoj razumel in tudi bil za to.

Rečeno, storjeno. Hitro sva prešla mejo na Banfih in že sva ugledala naš stari župnikov vinograd. Ivan se naju je zelo razveselil, a midva se nisva nameravala dolgo pri njem zadržati. Po tej idilični pokrajini, posejani s samimi vinogradi, je namreč zapeljivo lepo toplo pomladno pihljalo. Obrezane

in skrbno povezane trte še niso začele odganjati, a kljub temu je bilo prijetno toplo. Odločila sva se za peš obisk starega znanca in prijatelja Gušteka Bobnjarja in njegove gostoljubne žene Albine.

Po nekaj hitrih in sopihajočih korakih sva že stala na vrhu hriba, ki se dviga nad Ivanovo hišo in kjer je na njegovem skrajnem robu nekoč stala mogočna klet beltinške grofice. Danes je od tistega ostalo samo nekaj ruševin ter visoko in staro suho drevo. Od tam sva si ogledovala vso to kraljestvo vinogradov in natančno določila lego Bobnjarjeve kleti. Sprehodila sva se mimo nekaj starih domačij, se spustila po nemarno strmim bukovem gozdu do potočka v dolini, tam pa enostavno po izhojenih stezicah navzgor in že sva stala v Guštekovih vinogradih in v njegovih višnjevih nasadih. Še nekaj korakov in veselje ob snidenju je bilo nadvse prisrčno.

Ne bi vedel o čem smo klepetali, govorili pa smo o vsem. Vem pa, da sva z Janezom strmo pot do potočka in potem še eno strmo pot do tega mesta, krepko zalivala z izvrstnim Bobnjarjevim vinom. Pokušala sva Mihaelo (vino imenovano po njegovi nečakinji), več vrst izvrstnega laškega rizlinga. Potem pa so prišli na vrsto sauvignoni: sauvignon suhi, sauvignon predlanski, sauvignon lanski, pa sauvignon polsladki, pa spet sauvignon ... Na koncu nisva vedela in videla nič drugega več, kakor samo še sauvignon. Še domača trta, ki se je ovijala okoli prijetne senčnate verande, je bila sauvignon.

Kljub tolikemu sauvignonskemu naboju v glavi in v nogah sva odločno odklonila ponudbo, da bi naju gospodar Guštek z avtom odpeljal do Ivana. »To pa ne«, sva v en glas odločno rekla, »danes sva na sprehodu in bova tudi tako prišla do najinega avta.« Gospodar Guštek in gospa Albina sta z uvidevnostjo sprejela najino trdno odločenost. In kako sedaj nazaj?

Jaz, ki sem služil vojake še pod Titom (gospod Janez je to priložnost zamudil), sem vedel, kako se to dela. Pogledal sem v tisto smer, od koder sva trezna prišla in določil smer vrnitve. Za »orientir 1« (prvo orientacijsko točko) sem določil tisto visoko suho drevo pri porušeni kleti Beltinške grofice. Te točke nisva mogla zgrešiti, čeprav se je hitro delal mrak. Mrak se je počasi zgostil in nastala je topla pomladna noč, ko sva midva uspešno prisopihala na pobočje pod najinim suhim drevesom. »Da nama ne bo treba čisto na vrh, do suhega drevesa«, tako sem razlagal g. Janezu, »bova šla kar tu spodaj po vinogradniški terasi«.

In res, greva in greva. Ko je bilo mehke terase konec, sva se spustila na cesto in naprej po asfaltu. Spet sem bil pameten in sem razlagal: »Ko bo cesta zavila, morava pa tudi midva zaviti na desno, in samo še spust ob vinogradih, pa bova pri Ivanu«. A žal, ni bilo tako enostavno!

Medtem ko sva sopihajoče hitela, da prideva do ovinka, sva hipoma, oba naenkrat, osupla obstala. Stala sva, nikjer drugje, kakor pred najinim suhim drevesom! »Glej ga zlomka, kako sva prišla sem nazaj!« sem se čudil. Potem sva »vzela« pot dve terasi nižje in spet šla v pravo smer. Ko sva prišla na znano cesto, sva še bolj pazila na ovinek. A kakor zacoprano, ovinka ni bilo nikjer, midva pa sva že drugič osupla stala pred istim suhim drevesom. In ko se je vse to natanko tako ponovilo še tretjič, sva bila prepričana, da naju vodijo coprnice. Ko je misel prišla do zaključka, da naju vodijo coprnice, se nama je v glavah začelo čudno bistriti in vse drugače sva videla svet okoli sebe.

Spet sva šla po terasah do asfaltne ceste in sedaj opazovala (kolikor se je pač v temni noči dalo opazovati) okolico. A kakor je Krjavelj v trdi noči videl hudiča, ki ga je potem s sabljo na pol presekal, tako sva tudi midva z Janezom končno ugotovila, da ponoči ne vidiš ovinkov. Zato ker vidiš cesto samo dva koraka pred seboj, ne moreš opaziti, kdaj cesta zavija, in tako sva midva mirno in lahko trikrat zapored prišla pred isto suho drevo.

Sedaj je pa bilo drugače. Zbistrena glava je opazovala tudi to, kar je bilo na levi in to, kar je bilo na desni strani ceste. Kmalu na desni opazim vinograd ob cesti. Stopim med trte, seveda za reguliranje notranjega vodostaja! Takoj opazim trte, ki sem jih že popoldne opazoval, ker so bile namreč obrezane na tri reznike. V trenutku sem vedel, da sva tam, kjer morava zaviti s ceste, potem pa mimo vinograda po mehki stezi in kmalu bi že morala videti razsvetljena okna Ivanove domačije. In tako je tudi bilo. Ivan se je zelo čudil, kod sva tako dolgo hodila, midva pa sva zakrknjeno molčala in niti besedice nisva črhnila o tem, kako so naju coprnice vodile po zacopranih poteh.

Spomin na ta »davni« dogodek pa je ostal. In

vedno, ko se z vinogradniških višav ozrem tja proti Hrvaški in vidim tisto suho drevo na hribu, mi spomini ponovno zaplešejo pred očmi in pričarajo to nadvse zanimivo, a resnično prigodo.

Kako gospod Maroša sprejema obiske

Gospod Maroša je vedno bil, kakor sami veste, zelo družaben človek. Obiskovalci so bili zanj nekaj nadvse dragocenega. Po vsej verjetnosti je to ne samo »prekmurska« dediščina, ampak tudi »španska«, saj je najlepši del svojega življenja preživel v Čilu, kjer je vse oblike življenja navdihoval »španski« duh. Dobro se še spomnim, kako smo pripravljali slovesne zajtrke vsakega 24. v mesecu, ko se je »zbralo« Združenje Marije Pomočnice. Še dobro, da je tista maša trajala kar dolgo, da smo mi uspeli dostojno pripraviti obednico za srečanje in praznovanje. Občudovali smo ga, resnično občudovali, kako prijazen, velikodušen in srečen gostitelj je bil.

Tudi sedaj, ko so mu večji del življenjskih moči izčrpala visoka leta, je ta občutek za gosta ostal. Kako se razveseli vsakega obiska; kako se mu boleči obraz nenadoma raztegne v otroško pristrčni nasmeh, ko opazi ob svoji postelji osebo, ki ga je prišla obiskat.

Nekaj se je pa vendarle spremenilo! Nekdaj je znal svoj obisk zabavati in ga zadrževati z nadvse zanimivimi pogovori, dovtipnimi vprašanji, obujanjem skupnih preteklih dogodkov ... , danes je pa to nekoliko drugače. Kakor se jih pristrčno in iskreno razveseli, tako se ob njih tudi hitro utruji. Daleč od njega je namreč življenje, ki ga obiski prinašajo s seboj. Ne spomni se več ne tega, ne onega. Čeprav se prijazno dela, da vsakega pozna in ve, kaj mu ta pripoveduje, se zgodi, da me potem, ko obisk s srečnim občutkom, kako da jih je takoj spoznal, odide, gospod Martin vpraša: »Kdo pa je bil ta!« ali »Odkod pa so bili tile?«

Drugače je edino z zdravnikom, gospodom Kapunom! Ko pa on pride, se z gospodom Marošem zapleteta v strokovni pogovor o zdravju, bolezni in trenutnem počutju. Čeprav gospod Maroša v

začetku kar aktivno sodeluje in mu kot zdravniku potoži svoje tegobe, potem ne uspe več spremljati zdravnikovih ugotovitev. Zatopi se v svoj svet, zdravnik Kapun pa v svojo zdravniško strokovnost. Gospod Maroša potrpežljivo »prenaša« njegov strokovni pregled: merjenje krvnega tlaka, otipavanje pulsa na nogah, poizvedovanje o njegovih težavah ... Na koncu se izkaže, da je vse v redu, tako kot je zagotavljal on sam, ko ga je vprašal: »Gospod Maroša, kako je kaj?« Še vedno je na to vprašanje odgovoril: »V redu!« In tak je tudi na koncu zdravnikov »izvid«. Seveda pa nihče ne more opazovati in ne vedeti, kaj se takrat v gospodu Maroši dogaja, ko začuti ob sebi prijatelja zdravnika. Že sam ta občutek ga navda z novim valom zdravja in vitalnosti.

Vsi drugi obiski, tudi tisti iz Melincev, pa so zanj prijetni in razveseljivi, če so kratki. Razumljivo, gospod Maroša »živi« sedaj v povsem drugem svetu, kakor je tisti, ki mu ga skušajo prinesiti njegovi obiskovalci. In ker sta ta dva sveta tako različna, gospoda Maroša ta različnost tako utruji, da kmalu, kmalu sredi pogovora vzklikne: »Dobro!«

Toda le redki ta »dobro!« prav razumejo, in še naprej tiščijo vanj s svojimi pogovori in vprašanji. Gospod Martin je pa tudi v tem pogledu vreden vsega občudovanja in posnemanja. Kako potem to elegantno izpelje, če njegovega »dobro!« ne razumejo. Njegovo zadnje »orožje« je tedaj molitev. Običajno zadeve reši tako, da obisku predlaga: »No, sedaj bomo pa malo zmolili, potem vam bom pa dal blagoslov.«

Temu pa ne more nihče kaj oporekati. Vsi skupaj z njim zbrano zmolijo Očenaš, Zdravo Marijo, Čast bodi in potem čakajo na blagoslov. A po blagoslovu jih preseneti to, kar navadno doživljamo pri sveti maši. Ko nas namreč duhovnik blagoslovi, nam reče: »Sedaj pa pojdite v miru!«

No, tudi Maroševi obiski, čeprav ne razumejo njegovega »dobro!«, ne morejo spregledati tega močnega sporočila, ko jim po blagoslovu pravi: »Sedaj pa pojdite v miru!«

Da, da ... Primorci bi rekli: »Samo muč' in se uč'!« kar bi po domače pomenilo: »Molči in se uči!«

Ja, gospod Maroša! Čeprav njegove telesne moči počasi pešajo, ostaja duševno bister, včasih kar mladostno hudomušen in nagajiv. Kaj vse bi

znale povedati njegove negovalke! Kolikokrat jih tako preseneti, da se resnično zamislijo: »Pred menoj ni samo izmozgano in utrujeno telo nekega starčka, ampak mladostna duša, ki te vedno zna prijetno presenetiti. Prav zato življenje z njim in ob njem ni nikoli dolgočasno ali utrujajoče.

Kako smo se prenavljali

Kot je prav vsaka stvar tega sveta potrebna obnov, popravi in prenov, tako se je tudi dober del naše skupnosti nekega dne podal na duhovno obnovo na Pohorje, kjer so že cel teden duhovne vaje opravljali sobratje salezijanci. Seveda celotedska prenova ne more konkurirati nekajurni pobožnosti, zato smo se odločili, da nikakor ne bomo pretirano motili svetega zbora izbranih sobratov.

Ker smo prišli prezgodaj, smo si tudi mi vzeli čas za odmor pred premišljevalno konferenco in naredili še en krog po Pohorju. A kaj, ko je prišla ura

odhoda, se je župnikov avtomobil uprl in se nikakor ni hotel premakniti. Panika? Niti ne. Če ne drugače, pa bomo poklicali kakšnega sobrata, da nas pride iskat, ali pa bomo pohiteli peš in le malo zamudili začetek, saj nismo bili daleč stran. Seznam sobratov res ni bil dolg, a tudi vsi so bili tako zatopljeni v odmor, da prav nihče ni dvignil mobitela, pa naj je šlo za Markovo ali pa Mirkovo listo ... Panika? Malo pa že. Torej se odpravimo peš. Marko in Mirko sta veselo zakorakala v prašno cesto, župnik pa je še kar pedenal svoj avtomobil. Ko skoraj prideta do zadnjega ovinka, pa se čudežno pripelje tudi

župnik in tako smo na cilj prišli pravočasno in kot da se ne bi nič zgodilo. Le da so kar naenkrat vsi klicani sobratje ugotovili, da smo jih pred kratkim klicali ...

Ko nam je voditelj duhovnih vaj podal nekaj globokih misli iz življenja in dela Andreja Majcna, smo se po kratki izmenjavi vljudnostnih fraz s sobrati porazgubili vsak v svoj notranji svet in ga vsaj pometli, če ne že zribali ... In ko je posoda tako pripravljena na novo vsebino, smo zapustili sveto ozračje Dominikovega doma in se šli razvijati v Ruško kočo. Glede na to, da je bilo udeležencev duhovnih vaj veliko, kuharica pa le ena, se nam res ni zdelo prav, da bi jim odjedali še tisto, kar so v trudu svojega pota pripeljali in nabavili za svoje potrebe. No, če se ne motim, je za vse poskrbel kar inšpektorialni ekonom, čeprav to ni ravno njegova dolžnost ...

V Ruški koči pa so večji tudi tega dela opravila in vedo, da prazen žakelj ne stoji pokonci, pa naj bo še tolikokrat opran. Da je bila mera zvrhana, smo ga šli potlačiti še na sprehod do Žigartovega vrha, najvišjega vrha vzhodnega dela Pohorja. Ob vrnitvi pa Mirku Ruška koča le ni dala miru in je silil nazaj tako zelo, da je župnik le obrnil volan tjakaj. Seveda še ni bilo tako hude vročine, a naporen sprehod je le pretresel naše vreče in napravil prostor še kakšnemu požirku. Ko Marko in Jože tako čakata na Mirka, ki se je zgubil v notranjost planinskega doma, ššš izza ovinka pribrcata nihče drug kot naš Janez in inšpektorialni ekonom naravnost iz pokosilnega Dominikovega doma. Pa je bilo spet pravo sobratsko srečanje! Kako se začudi šele Mirko, ko ustrezljivo prinese poln pladenj in mu nikakor ne gre v račun, da se je omizje tako pomnožilo, pa se ni nič kaj zadrževal ob šanku v notranjosti. A vso zagato reši ustrezljiva natakara, ki se urno zasuče in že lahko v miru nadaljujemo veselo kramljanje.

Tako smo se duhovno in telesno prenovljeni z veseljem vrnili v skupnost in s tokratnimi spoznanji obogatili tudi ravnatelja, ki nam je pridno čuval dom in g. Marošo.

